

РЕШЕНИЕ

№ 8171

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **119** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка със Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба с рег. № 536400-118808/30.12.2025 г., подадена от М. А., гражданин на Република С., [дата на раждане], притежаващ паспорт № 3539635, издаден на 11.08.2025г., валиден до 10.08.2031г. пълнолетен, чрез адв. К. Г. – САК, срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" с рег. № 5364р-27135, екз. 1 от 25.11.2025г., издаден от заместник-директора на дирекция „Миграция“, МВР по заявление с рег. № 513р-119981/10.11.2025г.
С жалбата се твърди неправилност, немотивираност и материална незаконосъобразност на административния акт. Поддържа се, че същият е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и в противоречие с основните принципи на административното право и процес.
В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощения адвокат адв. И., който поддържа жалбата. Аргументите на жалбоподателя са съсредоточени в непризнаването на свидетелството за съдимост, което е приложено към заявлението. Твърди се, че документът представлява официален такъв, издаден от компетентен орган, легализиран и представен в оригинал, поради което следва да бъде приет като валидно и годно доказателствено средство в производството. Навеждат се и твърдения за наличие на непряка дискриминация, като се поддържа, че възприетият подход води до системно изключване на сирийски граждани от възможността да получат съответния вид разрешение. Жалбоподателят твърди, че изпълнява всички условия по чл. 24и от ЗЧРБ и не са налице изчерпателно изброените основания за отказ на

чл. 26, ал.2 във вр. с чл. 24и, ал.5 от ЗЧРБ. Иска се отмяната му и връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания от съда. Заявена е претенция за присъждане на разноски. Ответникът – зам. директор на Дирекция "Миграция" – МВР, посредством юрисконсулт Ч.: оспорва жалбата като неоснователна и немотивирана. Твърди, че административният орган е спазил всички законови изисквания при издаването на акта. Посочва, че жалбоподателят не отговаря на условията за предоставяне на право на пребиваване на територията на Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I отделение, 87-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

На 10.11.2025г. "ФРИГО - МАКС" ЕООД, като работодател е подало заявление съгласно Приложение № 3а към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ пред заместник директора на Дирекция "Миграция" – МВР с рег. № 513р-119981/10.11.2025 г.. Същото е регистрирано в областна Дирекция на МВР-С.. В заявлението, с което е образувано административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е отбелязано, че се подава на основание чл. 24и от ЗЧРБ за М. А., [дата на раждане] в Д. Ез-зор, С., Сирийски гражданин, като общ работник с код по НКПД 96220001.

Съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, "Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени документи, описани в контролен лист от ответника: копие на паспорт или заместващ го документ, сирийски паспорт, свидетелство за съдимост – извлечение от съдебен регистър от Сирийска Арабска Република, обосновка на искането от работодателя – заявител „ФРИГО-МАКС“ ЕООД, Справка декларация на средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение; длъжностна характеристика на заеманата длъжност; Декларация от Управителя на Ф.-М.“ ЕООД, относно спазване на условията на труд и заплащане по отношение на М. А.; трудов договор с жалбоподателя за изпълнение на длъжността "общ работник" за срок от 3 години с уговорено трудово възнаграждение 1700лв., и други изискуеми декларации.

Обжалваният отказ е издаден на 25.11.2025 г. с рег. № 5364Р-27135 от Зам. директора на Дирекция "Миграция" при МВР. Административният орган е мотивирал отказа си с посочването на предходни запитвания от служител на Посолството на Република България в Б., касаещи издаването от сирийските официални институции на този вид документи. С препратените от дирекция „К. отношения“ при Министерството на външните работи дипломатически ноти, Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи е уведомена, че съгласно постъпила информация от Посолството на Република България в Б., издаването на съответните документи от сирийските официални институции е преустановено след промяната на политическия режим в страната на 08.12.2024 г., като в периода януари – март 2025 г. същото е било напълно прекратено. Посочено е също, че наличният до месец декември 2024 г. архив, съдържащ данни относно водени разследвания и постановени присъди, включително за престъпления от общ характер, е унищожен. Въз основа на тази информация заместник-директорът на Дирекция „Миграция“ при МВР е приел, че удостоверяването на съдебния статус в представеното от чужденеца свидетелство за съдимост не се основава на реално извършена проверка, поради липсата на функционираща информационна база данни. Отбелязано е, че независимо от обстоятелството, че документът е издаден от официални сирийски власти, липсата

на архив и информационна база поставя под съмнение достоверността на отразените в него данни относно съдебното минало на лицето. При тези данни административният орган е приел, че представеното свидетелство за съдимост не удостоверява по несъмнен начин обстоятелствата, за които се представя и не може да послужи за целите на административното производство по предоставяне на разрешение за продължително пребиваване и работа. В мотивите на акта е посочено, че с оглед на това не е установено изпълнението на изискванията на чл. 24и ал.5 от Закона за чужденците в Република България за предоставяне на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

С административната преписка, изпратена от ответника по делото, е представена заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г., изменена със заповед № 5364з-3306/7.12.2022 г. на директора на Дирекция "Миграция" МВР, с която на Заместник-директора на дирекция "Миграция" МВР се делегират правомощията по издаване и отказване издаването на разрешения за продължително пребиваване.

От правна страна настоящият съдебен състав установи следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна, за която оспореният с нея административен акт е неблагоприятен, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Постановеният отказ е издаден при условията на делегирана компетентност от зам. директора на Дирекция "Миграция" въз основа на заповед № 5364з-4651 от 08.10.2015 г. и заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022 г. и съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ. Постановеният отказ е издаден в предвидената от закона писмена форма. Установени са съществени нарушения на процедурата при издаването на същия.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Не е спорно в случая, че чрез работодателя "ФРИГО - МАКС " ЕООД е подадено заявление за получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" по отношение на М. А., [дата на раждане], Сирийски гражданин.

Съгласно легалната дефиниция, посочена в § 1, т. 1д от ДР ЗЧРБ, "единно разрешение за пребиваване и работа" е документ с обозначение "единно разрешение за пребиваване и работа", с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави".

Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ "разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002". Следователно едно от условията за получаване на съответното разрешение е чужденецът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда. В случая се приема от органа, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда.

Регулирането на достъпа до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, включително извършването на дейност на свободна практика, е уредено в Закон за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/.

Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ "достъп до пазара на труда с "Единно разрешение за пребиваване и работа" се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта". Следователно предпоставка за получаване на достъп до пазара на труда с цитираното разрешение, каквото се иска да бъде получено в конкретния случай, е положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

На основание чл. 24и, ал. 11 – ал. 12 ЗЧРБ следва да бъде изискано и получено от дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда. Становището на изпълнителния директор на Агенция по заетостта е акт по чл. 21, ал. 5 АПК – част от процедурата по издаване на разрешение или отказ за издаване на разрешение съгласно чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ, и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Контролът върху това становище се осъществява в производството по оспорване на крайния акт по чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ, доколкото органът, който го издава, всъщност действа в условията на обвързана компетентност, а не – при условията на оперативна самостоятелност /така вж. решение по адм. дело № 10184/2024 г. на ВАС/.

В случая не е спазена процедурата, тъй като не е изискано писмено становище, нито е получено такова от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда. Следователно е налице хипотезата на чл. 146, т. 3 АПК – съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Не се спори, че е налице представено свидетелство за съдимост, което е издадено от сирийските официални институции, съгласно изискванията на чл. 24и, ал. 5, т.2, изр. 1 от ЗЧРБ, а именно свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът.

Съдът признава издаденото от сирийските официални институции – свидетелство за съдимост като част от процедурата по издаване на административния акт, и издадено от компетентен орган в кръга на правомощията му. От представените по делото документи става ясно, че същото е представено в оригинал. Документите, на които се позовава издателят на оспореният в настоящото производство отказ а именно: Писмо от МВР, Дирекция „Миграция“ рег. № 538480-70102/04.08.2025г. до Директора на Дирекция“ К. отношения“ – МВнР, писмо с изх. № КО-13-230/08.07.2025г. от Посолство – Б. до МВнР- ДКО относно проверка истинността на свидетелство за съдимост и Документ изх. № КО-38278/15.09.2025г. до МВнР-ДКО относно становище за истинността на свидетелство за съдимост на лицата С. Т. и М. Т., безспорно носят информация относно данни, че считано от 08.12.2024г. сирийските официални институции са прекратили издаването на свидетелства за съдимост след смяната на режима в страната. От същите става ясно също че за периода януари – март 2025г. новият сирийски режим не е издавал такива документи поради унищожение на архива относно водените разследвания и присъди. От задълбочен преглед на тези документи е видно, първо, че същите са съставени с дата предхождаща датата на подаденото заявление с рег. № 513р-119981/10.11.2025г.. Установява се също, че търсената информация в тях е относно направени запитвания относно свидетелства за съдимост на други лица – сирийски граждани С. Т. и М. Т.. В единия от документите се споменава, че проверката е относно свидетелство за съдимост на друго лице издадено с дата 18.03.2025г.. Към заявлението подадено от Ф. - М." ЕООД за М. А. е представено Свидетелство за съдимост от дата 07.08.2025г. , т.е. посочените в горепосочените документи данни по никакъв начин не обвързват периода в който то е издадено. Няма данни издателят на оспореният административен акт да е направил изрично запитване относно конкретно представеното свидетелство за съдимост, както и да е получил отговор с подобно съдържание и информация относно него. С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че издателят на акта не е изследвал обстоятелствата относно конкретния случай и е направил изводите си изхождайки от данни за предходен период неотносим в случая и относно запитвания за други субекти, като е пренебрегнал факта, че представеното свидетелство за съдимост съставлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила и с презумпция за истинност, но тежестта на доказване при оспорване пада

върху страната, която твърди, че документът е неистински или съдържа невярно съдържание, а такава доказване от страна на издателя на акта не е извършено.

Ето защо настоящият съдебен състав счита, че мотивите на административния орган, във връзка с това, че свидетелството за съдимост не може да удовлетвори целта на закона са неправилни, същото е представено в срок и в оригинал, следователно органът е следвало да го вземе в предвид, като в случай че е имал каквито и да е съмнения е следвало да изследва конкретния случай, при спазване на процедурата за това.

С оглед гореизложеното отказът на заместник-директора на дирекция „Миграция“, МВР постановен по заявление с вх. № 513р-119981/10.11.2025 г. е издаден и в нарушение на административно-производствените правила. Същият следва да се отмени като необоснован и издаден при неспазване на процедурата при издаването му.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на М. А. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 и т.5 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, поради което преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново разглеждане и произнасяне по подаденото от работодателя "ФРИГО - МАКС" ЕООД заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България на М. А. при съобразяване на изложените, в мотивите на настоящото решение, указания по тълкуването и прилагането на закона, като съобрази и събраните по делото доказателства и установеното с тях.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото не е приложен договор за правна защита и съдействие, в който изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на жалбоподателят, адвокатът извършва безплатно, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване, в случая това не е направено, в случая е представено единствено пълномощно за процесуално представителство, но не и договор, поради което искането е неоснователно в тази част. Относно заплатената държавната такса за образуване на делото в размер на 10 лв. или равностойността на 5,11 евро искането за присъждане на разноски е основателно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 87-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № 3539635, издаден на 11.08.2025г., валиден до 10.08.2031г., постановления **отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България** тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" рег. № 5364р-27135, екз. 1 от 25.11.2025г. постановен от заместник-директора на дирекция „Миграция“, МВР по заявление с вх. № 513р-119981/10.11.2025 г..

ИЗПРАЩА преписката на заместник-директора на Дирекция "Миграция" – МВР за ново разглеждане и произнасяне по заявление рег. № 513р-119981/10.11.2025 г. на жалбоподателя М. А., [дата на раждане] г, Сирийски гражданин, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на М. А., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № 3539635, издаден на 11.08.2025г., валиден до 10.08.2031г., сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро разноски по делото за заплатена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: